

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Theokritu eidyllia, tutesti mikra poēmata
hex-kai-triakonta**

Theocritus

Francofurti, 1553

XXVI: Μεγάρα γυνὴ Ἡρακλέος

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

urn:nbn:de:hbz:468-1-724

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΛΠΙΣ ΤΑΝ ΣΠΥΡΩΝ ΣΑΤΕΙ ΣΝ ΣΑΙΡΚΙΑΝ ΙΧΘΥΝ

ΜΗ ΣΩ ΘΑΥΚΟΣ ΛΙΜΦΩ, ΚΑΙ ΤΟΙ ΧΣΟ ΣΟΪΣΝ ΟΝΕΙΡΟΙΣ.

Σύλλιπον IV. Roschi ap. Heinseum.

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΣ. ΔΩ

ειδειλύχιον κς.

MΑΤΩΡ ἐμάτιί φέωδε φίλον καὶ θυμὸν ιωλῆσθαι
Εκπλαστῶς ἀχέσιστος, εἰ πρίν λέγοι οὐκέτη
ἔρευθρος

Σώζεται ἐπιφέρεται. τίμοι τόσον οὐκίσσαι.

Ηγέρηται πάλαι ταύχεις απείπεται φαύληκος γόρος

Ανθρός ξεῖνος οὐ πολενοῖο λέων ωσείθετον νερόν;

Ωμος ἔγραψε, τί νυμέωδε θεοὶ τόσον οὐ τίμασεν

Αθάνατοις; τί νυ μέωδε κακὴ γενεῖς τέκον αὐτοῦ;

Δύναμορος, οὐ τέπει ανθρός ἀμύμονος ἐστι λέχος καλῶν

Τὸν μέντην τίεσκον, ισον φαίεσσιν ἐμοῖστον.

Ηδὲ πηνῦν σέβομεν τε καὶ αὐτὸν ομαλα κατάθυμόν.

Ιοῦ δὲ οὐπις γενεταῖχος ἀπτμότροος ζεόντων.

Οὐδὲ τόσον σφετέρησιν ἐπένθετο φοντίσι κινέων

Σχέτλιος, οὐ τέξοισιν ἀδιάφορον άνθες λαπόπλεων,

Ηέπιος κινδύνη, οὐ ευγγύος αὖτα βέλεμνα,

Παιᾶνες ἑοίσι κατέπφυε, καὶ ἐκ φίλων εἴλασθαι θυμὸν

Μανόμνησις κατὰ οἴκου. οὐ λέμεμπλεος ἐσκε φόγοιο.

Τοιούτοις οὐτισμοῖσιν οὐδὲν οὐδέποτε λαμπρότερον

Βαλανομερίας οὐτε πατέρος, οὐδὲν οὐδὲν οὐδὲν οὐδὲν

Οὐδὲ σφινδιάσις αἰδηγὸν κελέοισιν ἀρπάζειν

ΜΕ

ΜΗΤέρ' ἔνι έπιλέγγις αδίκατην κακὸν πέν.
 Ως μέτ' ὁμύρετη ὄρνις ἀθήσφετέροισι γεοσοῖσι
 οὐλομένοις, ὅτι τ' ἀγός ὁ φιλος ἐπινηπάχοντας
 Θάμνοις ἐν πυκνοῖσι κατεθίει. ἢ μὲ κατ' ἀντί^τ
 πυταῆ κλάζουε μαλα λιγὺ πότυα μήτιρ.
 Οὐδὲν ἔχει τέκνοισιν ἐπίζεσσαι, ἢ γάρ οἱ ἀντῆ
 Λασον ἕμην μέγα τάρβος ἀμειλίκριο πελώρων.
 Ως ἔγω αἰνοτόκεια φίλου τέκος αὐλίουσσε,
 Μαινομεροῖσι πόδεσσι, δάμον καὶ τὰ πρῶταν ἐφοίταν,
 Ωσ γ' ὁ φελον μῆ πασιστὸν ἄμα θυνόνον τε καὶ ἀστὴ,
 Κεῦθι φαρμακόντας μὲν πατρος ἴὸν ἔχοισε.
 Αρτεμι: Θηλυτέρησι μέπε κρείσσει χωσεῖ.
 Τῷ χ' ἡμᾶς κλαύσαντε φίλας ἀθή χροτὶ τρκῆς,
 Πονηροῖσιν οὐκ τρέεσι πυρῆς ἐπέκησσεν ὄμοινσ.
 Καὶ κεν ἔνα χρύσειον ἐρόσεα κεσατὸν ἀτάντων
 Λεξαντες κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεθα.
 Νῦν δὲ οἱ μὲν οὐβίων καροβόφον ἐνναυιοῖσιν
 Αονίσ πεδόνοιο θαύμαν θώλοιον ἀροῦντες.
 Αὐτὰς ἔγω τίγρωδα κατὰ κραναῖν τόβλιν Ηρας
 Πονηροῖσιν μύτωσιν ιάπτομα ἀλπεσιν ἥρε,
 Λίει δύμωσ. οὐκρύσων μὲν παλεστί μοι οὐδὲν ἔσεσθι.
 Αλλὰ τόσιν μὲν ὅρω παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
 Οἴκων ἐν ἀμετέρῳ πολέων γάρ οἱ ἔργον ἐριμον
 Μόχθων, τότεντι γαῖαν ἀλεύμενος ἀλέλασσα,
 Μοχθίζει, πέρης σύγεχων γέον, καὶ σιθήρει

ΟΕΟΚΡΙΤΟΥ

Καρτερὸν ἐν σῆθαισι. σὺ δὲ ἡγέτε λείσεαι ὅπερ
Νόκτας τε κλαύσῃς· καὶ ἐκ στόσημαδθ' ὁσάσαι,
Αλλος μάλιστα οὐκ ἀν πιστοῖς φίναιά με πέπασας,
Κινημόνων, οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ τριχεσέεργη.
Καὶ λίστης ωλυτες τε πέραν πιτυώσεος ιδμοῦ
Ναύουσ· οὐδὲ μοι δέ τι πρᾶξον τινάκει βλέψας
Οἰα γαῖη πογύατρη τμοσ, αὐταῖς ειμι φίλον καὶ.
Νόσφιτε λιπούρης θυμομάμονος. οὐδὲ μέτα τὴν
Λιμφὶ τόσοις σφετέρῳ πλέον ἄχθετζι φικλῆι
Σφήδῳ. τάνταν γέροιξυώ τατα τέκνα
Γείναθάλισθε φέρεις αὐτέον θυντεῖς ἔολπο·
Ωστράρειφη, τὰ δέ οἱ θαλαρώτερα σάκρυα μύλεον,
Κόλωνον ἐστιμορέεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντα,
Μυνοσφερίτέκνου τέ μένων μετεπέπτα τρκίνουν,
Ως δέ αὐτῶσ σάκρυοισι πρώτα λεύκηδνοινεν
Αλκμήνη. Βαρὺ δέ πέρι μέτεον θυμοῦ στενάχει,
Μύδοισιν πυκνοῖσι φίλων νοὸν ὥστε μετηόσι.
Δαιμονίη πείσων, τίνοι τοι φεσίν ἐμπεσεῖσθι,
Πενκαλίμης. πεδοστράμμεθελεις ὁροθυνέμηναμφω.
Κινδύναται λέγενον. Τάσδον οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυτ.
Οὐχ ἀλισσοί εχόμενα τα σεύταρον αἰεὶ ἐστημαρ
Γιγνομενοις. μαλλα μεντε φελοθεωντες κέρδειν.
Οις πισταθμίστεν ἐφ' ἵμετέροισι ἄχεεσιγο.
Θαρροει. οὐ τοῖς δέ εκύριες μηδέν εκ θεοῦ ἀλοισ.
Καὶ δέ αὐτὴν δρόσωσε φίλον τέκος ἄρτυτοισι

ΑΛΥ

Αλλοῖσι μηχανήσι
Λεχαλάνδρον
Και φραλί
Οικενη ἡμέτε
Οι δικτυίσθε
Ιτο γέροντο
Ασκε μέρη
Δυσμενεαν
Στέγην
Και μιτηλ
Ούλανταν
Τῷ μέσον
Μετέντημ
Οιδεις γέρε
Ματέιν θετ
Πηγαύτη
Και πολα
Ωλέει θυμο
Νού θεμόν
Εκτείνον
Ενδάστρον
Πρός μέπιμ
Υπνον, φεμα
Επιπλασια
Εθραγμοι

Αλγεστι μοχθίζεται. οὐδὲ γνώμων δέ τι εἰμι,
 Λογισταὶ δέ τε λόγοι καὶ δύνασθαις κόρος ἴστοι.
 Καὶ σημαῖα ἐκπάτλως ὀλοφύροματι, καὶ δέ τε λεύκρεος
 Οὔνεκεν ἡμετεροῦ λυγροῦ μῆτρα μαμονοσ ἔχει.
 Οσ θέμπτινέ φόρθε κάρης βαρὺς αὐρεῖ.
 Ισω γέροντος κούρη τέ Θεόνεανος θημήτιρ.
 Ασκε μέχρι οὐλάφθείς τις ἐκῶν ἐπιστρέψεις οὐμόσιη
 Δυσμενέων, μηδέν σε χρειότερον φεστίνησο
 Στέργην, οὐδὲ πᾶς μοι ταῦτα ἐκνομνόθελον ἀλθεῖ.
 Καὶ μοι τὰ λοιπά τὴν ἐνὶ σώμασι πεθένος ἀντία.
 Οὐδὲ ἀντὶν τένυντα μηπαν ἐολωμει σε ταπτότε λιόθην.
 Τῷ μηδέ τούτης τούτης ἔμὸν θάλος ὁσ σεν ἀκίστα
 Μήδεικόν κόμος Νιόβης πυκνώτερα κλαύω.
 Οὐθὲν γέροντος τέλερη τέκνον γεάσασθαι.
 Μητέρει μητερά παθένοντες, ἐπειδή οὐκα μηνας ἐκαμνόν.
 Πρείν καύπις τούτης εἰσειν μιν ἐμῷτε τούτης τούτης τούτης.
 Καὶ με πολεμετέο χειρὶ οὐκέτης αἰδενῆσος.
 Ωλέει μυτοκέφαλος κακάς ὄλινας αἰνέτλαν.
 Νῦν δέ μοι οὐχ τοσούστος ἐπειδή άλορίνης νέον ἀθλου
 Εκτελέσον, οὐδὲ οἶδε μεταμμορος, εἴτε μιν ἀνένη
 Ενθάδε νοσήσεντος ἐξομαλού, εἴτε καὶ οὐκί.
 Πρὸς λέπη πμέποιστε δῆτακτὸν αὖν δέ οὐδέρος
 Χπνον, σεμειωνα δέ πελίγμονα ὅτινι ιδούτε
 Εκπάτλως, μηδέ μοι τι τέκνοις ἀγρθύμιον ἔρδοι.
 Εἰτερον γάρ μοι ἔχον μακέλια δύορπεια χερσί

ΟΕΟΚΡΙΤΟΥ

Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρησ, οὐκ ἡρακλιεῖ.

Τῇ μεγάλῃ ἐλάχινῃ σεμέγμένος ὡς τῷ μιθῷ,

ταῦφον, τῇ λέθαιον τοῖς ἐπ' ἔχαζῃ πνὸς ἀγροῦ.

Συμβός ἔνεις χλωύκης τε, καὶ δύμίζοις χτῶνος.

Αὐτὰρ ἐπειδὴν παιεῖς ἀφίκεο πρὸς τέλος ἔργου,

καὶ τερόν ὄνοτέδιο πνεῦ μόνος ἔξκοτος ἀλώκη.

Ηρι ὁ λίσσον ἐμετάλειν προῦχοντος ἐρείσεσ,

Ανδρίρα καταλῦνας, ἀντὶ σάρος εἰ ματεῖσθα.

Εξ απίνοις δ' αὐτέλαμψεν τοτέρος κατέριος θεότικος

Πῦρ ἀμφορην, περὶ λ' ἀνδρὸν ἀθέσφαρτοι εἰλέηρ φλόξ.

Αὐτὰρ ὅγ' αὐτὸν ὅπειδε θοοῖσ αὐτεχέος πολεῖν

Εκ φυτένυ μερμαῶσ ὀλοδὺ μένος Ηφαίστοιο.

Αἱεὶ λὲ προπάροιδεν ἔους χρόδος ἕγειτε γέρεον

Νόμασκεν μακέλιων περὶ λ' ὄμμαστον ἔνδα Στήνη,

Πάτησεν μὴ λὴ μιν ἀπιφλέξῃ μάτιον πῦρ.

Τῷ μηδὲ ἀοαῆσαι λελικμένος ὡς μοιέιληρ

Ιφικλέης μεγάθυμος ἐπ' οὐσεῖ κάπτεσ' ὀλιθών

Περὶ γ' ἀλεῖν. οὐδὲ ὄρθος αὐτεσκέναι λύνατ' αὖτις,

Αλλ' ἀτεμφές ἔκειτο. πέρσον ὠσεῖτ' ἀμβυνός,

Οὐ τε καὶ οὐκ ἐδέλοντας οἴκαστροι γῆρας ἀτροπέσ-

Κάσσωσεν, κατεπιλογήσει χθονίος ἐμπεδού αὐτῷ

Εἰσόκεταις χειρός μιν ἀνερύσῃ πριόντων.

Αἰδεψεῖς ὅποια προτέρης πλιοῖο γενεῖσ,

Ως ἐν γῇ λελίαστο Σεκέσπαλος Ιφικλέης.

Αὐτὰρ ἐγώ καλάέσκον ἀμιχενέοντες ὄρθος

παι

Παιδεία μόδια
οφθαλμῶν, καὶ
τοις φίλαι μοι
πανταχού ταῖς
οἰκείαις τοῖς
ευμάρειός,

ΔΙΟΣΚΟ

Μνίσιον
Υ κάτερ
Χέρας
Γιανόμονος Στήνη
Καίρεις Θείστας
Αλέρητον στήτη
Ιπποτόν εἰμιστ
Νάν Θαίδην
Αρεβαίον
Οιλέσφανα
Ηέρας Κατάρη
Εἰσ κοίλαιον Ερέσ
Ακροτέρεις Κρ
Εικάστηλας
Ηηκαστήρας

Παιδες ἐμόσιοι μέχρι σήμερος γένους
Οφθαλμῶν, ἡώς σὲ πάσαν τίκα φαύλημα οὐ λαθεῖ.
Τοῖα φίλη μοι ὄντες δὴ φένας ἐπῆσίν τοι;
πανυψήλη, τὰ δὲ πάντα πρὸς εὔρημα τέλτιρ,
Οἴκτος ἀπόμετέροιο, γεννούρο μὲν μαλιπτῆς ἔκειναι
Ουμός ἐμός, μὴ ἀκλο πρέκτελέστει τη μάρμων.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ, ΔΩΡΙΔΙ ΕΓΚΩ
μιατικόν. Εἰδύλλιον κ. 2.

Idyllum XXII.
ad. Heinrich.

Υμέοιμεν λίδης τέ καὶ μήχω διὸς γώ.
Κάτορα μὲ φοβόρον πολυδεύκεα πυξέρεθίζεν,
Χέρας ἀδηίεξαντα μέσοις βοέεστιν ἴμασιν.
Υμέοιμεν Σεΐσ, οὐδὲ τον ἀρσενα τέκυα
Κούρης θετάδος, λακεσμιμογίσσα μὲν ἀστελφοῖς,
Ανθρώπων σωτῆρας μὴ ζυροῦ οὐδὲ έόντων.
Ιωατῶν θ' ἀμιλατόεντα ταρασσομενίων καθ' ὅμιλον.
Ναῶν θ' αἱ σύνουτε Σεΐσ οὐραγοῦ θέμανίουτε.
Ασρα ειαζόμεναι, χελεπτῖσ ἐνεκύρσεν ἀπτισ.
Οἱ λέσφεσν κατὰ πρόμναν ἀείραντες μέγα κῦμα.
Ηὲ καὶ ἐκ πρώραθεν, ηὲ τωτα θυμός ἐκάστο
Εἰσ κοιλαὶ ἔργιται, ἀνέργηται πολέρα τοῖχοι
Αμφοτέρεις. Κρέματη σὲ Καὶ ισίφη ἄρματα πωλυτε
Εἰκῇ ἀπκλαδεῖται, πλιὺς λέσχησ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νοκτὸς ἐφρασύσκεις πάταχισ θύρεια θάλασσα,